

Jeg taler helst ikke om det

Jens er 40 år, akademiker og ansat i en humanitær organisation.

I 2012 mellemlandede Jens og hans gode ven Peter i Moskva. Efter et besøg på et diskotek for bøsser gik de lettere berusede hen ad gaden, da en russisk mand uprovokeret begyndte at slå og sparke Jens. Han besvimed, og det blødte fra hovedet. Manden forklarede efterfølgende politiet, at Jens havde gjort seksuelle tilnærmelser til ham; en forklaring, som politiet godtog.

Det er ikke sjovt at tale om, at man har været udsat for sådan noget her. Sådan har det i hvert tilfælde været for mig. Jeg syntes ikke, det var fedt at tale om at være et offer, der var blevet slået ned. Og slet ikke at være blevet slået ned, fordi man havde været ude på et eller andet stereotypt bøssediskotek med pumpede mænd, men det var der, vi havde været. Der er ikke en vifte af spændende steder at gå hen i Moskva, det er jo ikke ligefrem det mest tolerante samfund. Det lyder måske mærkeligt, men jeg syntes, det var pinligt, for der er en lille flig af: Jamen, det var han da selv ude om. De kunne da også bare lade være med at gå ud. De måtte da vide, at i Moskva risikerer man sådan noget. Det kan være en fortolkning, men måske er det lidt det samme, der sker, når kvinder bliver voldtaget, at de måske også selv er lidt ude om det.

Uden at være en selvundertrykt homoseksuel mand så jeg synes bare, det måske havde været sjovere at blive slået ned af nogle andre - altså af en anden grund. Hvis man endelig *skulle* slås ned.

Jens fik på et hospital i Moskva syet en flænge i hovedet. Ved hjemkomsten til Danmark fik han konstateret hjernerystelse, men opsøgte ikke yderligere behandling.

Det var på ingen måde inde på radaren. Jeg var hos min egen læge, som sagde: Du skal gå hjem og slappe af og starte langsomt op. Helt standardting, man siger til folk med hjernerystelse. Det kan godt være, det var det rigtige råd, men jeg tror mere, jeg havde brug for at blive set, hørt og anerkendt som 1) patient og 2) som offer.

Jeg havde en skræk for, at jeg ikke ville blive normal igen, og det var måske også derfor, jeg gik på arbejde hurtigt efter. Jeg ville jo gerne vise omverdenen, ja, jeg ved ikke, om det var mig selv eller omverdenen, men jeg kan huske, at jeg havde en følelse af at være bange for ikke at blive mig selv igen.

Jeg havde nogle symptomer, en følelse af, at noget var ved at sprænges i mit hoved, når der skete noget. Så snart der var mange folk, der talte til mig, eller folk begyndte at spørge mig ud om overfaldet, kom en følelse af, at min hjerne ligesom krøllede sammen. Jeg kunne ikke holde opmærksomheden ud. Det var enormt forfærdeligt, for jeg var jo ligesom ikke mig selv.

Min ven Peter, der var med, er nok den eneste, jeg synes har været en god hjælper. Det er ham, jeg har haft nemmest ved at tale om det med, for han var der. Og så har jeg også syntes, at nogle af mine homovenner har været nemmere at tale med end andre, for der er en fælles referenceramme og forståelse for, at risikoen for at blive slået ned eksisterer. Jeg tror ikke, at der er nogen af mine homovenner, der ikke har prøvet et eller andet. Nogen, der har råbt efter dem i Studiestræde eller er kommet med en eller anden kommentar. Man ved jo, at det er sådan noget, der sker, når man går i byen. Derfor har det været nemmere at tale med nogle, der kender den måde at være i verden på.

Et år efter overfaldet i Moskva blev Jens udsat for et overfald på Gl. Kongevej i København, hvor han en nat var på vej hjem fra byen. En gruppe unge mænd skubbede ham omkuld, tog hans telefon og løb bort.

Der reagerede jeg voldsomt. Jeg græd enormt meget, for jeg kunne mærke, at følelserne kom op i mig igen. Jeg kunne mærke en reaktion, som ikke var mig nu,

men som var mig dengang i Moskva, som på en eller anden måde var en genkaldelse af et eller andet.

Jeg var i chok og oprevet og blev ved med at sige: Nu er det sket igen, nu er det sket igen, det er forfærdeligt, det er lige som dengang. Der har ligget et eller andet latent, der blev aktiveret af at blive udsat for det igen. Men det var kun lige i situationen, kort efter var jeg helt upåvirket. Det har ikke rørt mig overhovedet. Mænd slår jo hinanden ned, når man er i byen, og ens iPhone bliver nappet af nogle rødder, der løber mod Nørrebro, så den episode har jeg har snakket om efterfølgende. Jeg kunne sige på mit arbejde: Jeg ser sådan her ud, fordi der var nogen, der stjal min telefon, og jeg blev slået omkuld. Jeg frygtede ikke at gå ned ad Gl. Kongevej bagefter, jeg blev jo bare slået ned, det var bare et røveri, og når jeg sidder her og taler om det, berører det mig ikke.

Så følelsesmæssigt er der stor forskel på at fortælle om en russisk homofob, der mente, jeg havde taget ham i skridtet, og betjente, der syntes, at det var noget latterligt noget, for det var jo bare en homo. Og så fortælle om at få røvet sin iPhone i Danmark, hvor der kom nogle jyske betjente hjem til mig, der sagde: Det er da noget værre noget. Tænk, at du sådan er blevet røvet der på Gl. Kongevej.

Det er bare noget helt andet at føle sig set, hørt, mødt og anerkendt. Det er derfor, jeg vil være anonym i det her interview. Hvis det kun handlede om at blive slået ned på Gl. Kongevej, så måtte mine medarbejdere og kollegaer og folk i det hele taget godt vide, at det var mig. Men jeg vil ikke have den anden offerfortælling knyttet til mig, jeg vil ikke være en, der er blevet hatecrimet eller bashet. Så det fylder noget stadigvæk, hvad for en type offer jeg har været i de to forskellige situationer. Jeg kan mærke, at jeg stadigvæk kan blive bevæget, når jeg taler om det, og jeg taler heller ikke om det, hvis jeg kan undgå det.

'Jens' har ønsket at være anonym i dette interview. Alle navne er opdigtet.